

Οσιομάρτυς Χριστόφορος ο Διονυσιάτης (†1818)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Τη 16η του αυτού μηνός μνήμη του Αγίου ενδόξου Νεομάρτυρος και Οσιομάρτυρος Χριστόφορου του Διονυσιάτου († 16 Απριλίου 1818).

Μαρτύρησε στην Ανδριανούπολι στις 16 Απριλίου 1818.

Ο άγιος καταγόταν από την Ανδριανούπολι της Θράκης, από γονείς ευσεβείς. Το κοσμικό του όνομα ήταν Χριστόδουλος. Ήταν πράος, ήσυχος και καλοπροαίρετος άνθρωπος. Πολύ ευλαβής και θερμός Χριστιανός. Στενοχωριόταν, όταν άκουγε πως κάποιος Χριστιανός εξισλαμίζεται και προσπαθούσε με κάθε τρόπο να τον αποτρέψει. Αυτό όμως για το οποίο λυπόταν το έπαθε και ο ίδιος. Πώς συνέβη το γεγονός; Ο άγιος ήταν ράφτης και είχε με ενοίκιο δικό του ραφείο. Έτυχε να χάσει κάποια χρήματα, που ήταν, για να πληρώσει τα χρέη του και ούτε δουλειά είχε, για να οικονομήσει κάτι. Ήταν πολύ απελπισμένος, δεν είχε να αγοράσει ούτε ψωμί, αλλά ντρεπόταν να το φανερώσει παραπέρα. Ένα πρωί πήγε σε ένα καφενέ που είχε ένας Αρμένιος εξωμότης. Μόλις τον είδε ο καφετζής τον χαιρέτισε· «Τι κάνεις, Χριστόδουλε; Άνοιξες το μαγαζί σου;». «Ναι, το άνοιξα», του απάντησε ο άγιος, ενώ δεχόταν τον καφέ από τον καφετζή. Πίνοντας τον καφέ λέει στον καφετζή: «Θα αλλάξω».

Αυτό το ξεστόμισε χωρίς να έχη τίποτα στο νου του, ούτε του είχε περάσει η ιδέα να εξισλαμισθή. Αμέσως όμως αντιλήφθηκε, ότι ο λόγος του είχε εκληφθή διαφορετικά και λέει του καφετζή· «Πάω να κλείσω το μαγαζί μου και έρχομαι», με σκοπό να απομακρυνθή μη και τον κάνουν Τούρκο με την βία.

Μόλις το ακούσε ο αρμένης ο εξωμότης, του λέει· «Κάθισε εδώ που είσαι και για το ραφείο μη φοβάσαι, δεν χάνεις τίποτε». Και, βγάζοντας το μιανό κεφάλι του από το παράθυρο, φώναξε στους Τούρκους, που ήταν εκεί· «Βλέπετε αυτόν τον νέο; Ζητεί να γίνη μουσουλμάνος».

Έφεραν αμέσως τον χότζα και του έκαναν περιτομή με την βία. Αυτός από την θλίψη του, για το κακό, που τον βρήκε, λιποθύμησε. Τον συνέφεραν με νερό και ξύδι. Σαν πέρασαν λίγες ημέρες και θεραπεύθηκε η περιτομή, ο καφετζής ήθελε να τον κάνη γαμπρό του στην κόρη του και κληρονόμο της περιουσίας του. Όμως ο άγιος δεν άκουγε καθόλου όλα αυτά, μόνο προσπαθούσε να βρη τρόπο να επιστρέψη στον Χριστό. Πήγε γι' αυτόν τον σκοπό στην Κωνσταντινούπολι, βρήκε κάποιον πνευματικό, εκείνος όμως δεν τον δέχθηκε, υποπτευόμενος παγίδα, με την δικαιολογία, ότι εκεί είναι η έδρα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας και, αν το μάθουν οι Τούρκοι, θα κινδύνευαν οι Χριστιανοί. Έτσι ο άγιος έφυγε άπρακτος και περίλυπος.

Επέστρεψε στην Ανδριανούπολι και προσευχόταν με πολύ πόνο, ιδιαιτέρως προς την Υπεραγία Θεοτόκο. Βρέθηκε τότε κάποιος Χριστιανός, ο οποίος τον ωδήγησε στην Αίνο, πόλι της Θράκης, με λιμάνι στις εκβολές του Έβρου. Εκεί βρισκόταν το καίικι της Ιεράς Μονής Διονυσίου του Αγίου Όρους, με το οποίο είχαν πάει οι μοναχοί, για να αγοράσουν όσπρια για την μονή.

Εκμυστηρεύθηκε την υπόθεσί του σε ένα μοναχό, ο οποίος τον παρηγόρησε και τον δέχθηκε στο καίικι και ας ήταν με οθωμανικά ρούχα. Έφθασαν στο Άγιον Όρος στην Ι. Μονή Διονυσίου. Εκεί εξωμολογήθηκε στον ηγούμενο Στέφανο, ο οποίος τον

παρηγόρησε και του έδωσε τον ανάλογο κανόνα της εξωμοσίας. Ήταν τότε μόλις 18 ετών.

Ο άγιος εντάχθηκε στην αδελφότητα του Ι. Κοινοβίου και αγωνιζόταν πνευματικά με τέλεια υπακοή, νηστεία, αγρυπνία, γονυκλισίες, ενώ τα μάτια του έγιναν αστείρευτες πηγές δακρύων. Αναστενάζοντας έλεγε συχνά στον ηγούμενο τον λογισμό του, να τον κάνει μοναχό και να πάη να μαρτυρήσει για τον Χριστό. Ο γέροντας τον παρηγορούσε και του συνιστούσε υπομονή και ό,τι θέλει ο Θεός θα γίνη. Εκείνος τότε επιδιδόταν σε περισσότερη άσκησι. Βλέποντας την ζωή του, όλοι οι μοναχοί απορούσαν για την μεταβολή του και την τόση πνευματική του προκοπή. Εκτιμώντας ο ηγούμενος την προθυμία και τον ζήλο του και την γενική πνευματική του κατάσταση, τον έκειρε μοναχό με το όνομα Χριστόφορος και τον κοινώνησε των Αχράντων Μυστηρίων. Τότε άναψε μέσα του ο πόθος για το μαρτύριο, τόσο που ούτε να φάη δεν ήθελε ούτε τίποτε άλλο παρά να του δοθή η ευλογία να πάη να ομολογήσει τον Χριστό και να τελειωθή μαρτυρικά. Ο ηγούμενος, αφού βεβαιώθηκε για την πνευματική του κατάσταση, του έδωσε την ευλογία, του ευχήθηκε δε να εκπληρώσει τον πόθο του και τον παρεκάλεσε, αφού επιτύχει το ποθούμενο, να πρεσβεύη γι' αυτόν και όλη την αδελφότητα.

Ο άγιος έβαλε μετάνοια στον ηγούμενο, ζήτησε συγχώρησι από όλη την αδελφότητα και έφυγε συνοδευόμενος από δύο μοναχούς. Με πλοίο έφθασαν στην Αίνο και από εκεί με τα πόδια ως ένα χωριό έξω από την Ανδριανούπολι, όπου η μονή είχε μετόχι. Την άλλη ημέρα, Κυριακή των Βαΐων, αφού κοινώνησε ο άγιος, ξεκίνησε μόνος του, για να παρουσιαστή στην Ανδριανούπολι. Την Μ. Τρίτη πήγαν και οι δύο πατέρες οι συνοδοί του. Αρχικά πήγε σε έναν πρώην συνάδελφό του ράφτη και του λέει: «Εγώ είμαι ο Χριστόδουλος και ήρθα να μαρτυρήσω για τον Χριστό. Να πης να μου κάνουν παρακλήσεις, για να με βοηθήσει ο Θεός». Αμέσως πήγε στο κονάκι του πασά και ζήτησε να παρουσιαστή μπροστά του. «Εγώ, αφέντη», του λέει, «γεννήθηκα Χριστιανός, ανατράφηκα Χριστιανός και θέλω να πεθάνω Χριστιανός». Συγχρόνως πέταξε κάτω το κάλυμμα της κεφαλής του λέγοντας· «Να πάρης την θρησκεία σου και δος μου την δική μου, την αγία πίστι».

Μόλις τα άκουσε αυτά ο πασάς, ωργίσθηκε και διέταξε να τον ξυλοκοπήσουν στα πόδια και στην ράχη και να τον κλείσουν φυλακή. Κάθε ημέρα τον βασάνιζαν με σκοπό να λυγίσει και να μεταστραφή. Αυτός ο μακάριος παρέμενε σταθερός και τίποτε άλλο δεν έλεγε, παρά «Χριστιανός γεννήθηκα και Χριστιανός θέλω να πεθάνω. Η πίστι σας είναι κάλπικη, είναι του διαβόλου, πάρτε την πίσω και δώστε μου την δική μου την καθαρή και αγία».

Οι δήμιοι τότε γίνονταν θηρία ανήμερα από τον θυμό και πρόσθεταν βασανιστήρια πάνω στα βασανιστήρια. Αλλά τον ευλογημένο δεν τον έμελλε, όλα τα δεχόταν με

μεγάλη ευχαρίστησι. Βλέποντας την γενναιότητα και την σταθερότητά του, καθώς ήταν μόνο εικοσιτριών ετών νέος, απορούσαν και δεν ήξεραν πια τι να του κάνουν. Τελικά τον καταδίκασαν στον δι' αποκεφαλισμού θάνατο.

Προχωρεί στον τόπο της εκτελέσεως ψάλλοντας το «Χριστός Ανέστη», επειδή ήταν στο μεταξύ Τρίτη της Διακαινησίμου, ώρα οκτώ. Το πρόσωπό του άστραφτε, όπως ο ήλιος. Φθάνοντας τον γονάτισαν και έκοψαν την αγία του κεφαλή με το ξίφος και έτσι έλαβε τον στέφανο του μαρτυρίου.

Το άγιό του λείψανο έμεινε, κατά την συνήθεια, τρεις ημέρες στον τόπο της καταδίκης, άταφο. Τη νύχτα ουράνιο φως το φώτιζε, το έβλεπαν Τούρκοι και Ρωμιοί. Οι μεν Χριστιανοί χαίρονταν, αγάλλονταν και δόξαζαν τον Θεό, οι δε Τούρκοι έλεγαν ότι ο Θεός ρίχνει φωτιά, για να τον κάψει. Μετά τις τρεις ημέρες έρριξαν το τίμιο λείψανο στον ποταμό, για να μη τύχη τιμών και ταφής. Όμως ο Θεός τα οικονόμησε, ώστε να το βρουν κάποιοι ψαράδες και να το ενταφιάσουν σε ασφαλή τόπο.